

omlægge. Saaledes er Forholdet, og naar jeg har tilladt mig at fremdrage Sagen her, er det, fordi jeg er overbevist om, at alle kyndige Folk, som kende Sagen, ville være enige med mig og med Manden i, at den Betaling, han har faaet for Ulemperne, maa siges at være mildest talt meget lav og i Virkeligheden meget for lille. Det er da ogsaa godtgjort derved, at der er vedlagt Andragendet en Attest, undertegnet af Repræsentanten for Vest- og sønderjydske Kreditforening og af Kredsformanden for Taksationsmændene i denne Kreds, Mænd, som hvert Aar vurderer, man kan sige 100 Ejendomme, og som tilmed bo ret nær ved og kende de stedlige Forhold udmærket, ikke at tale om, at en af Vurderingsmændene til Ejendomsskyld i samme Kommune ogsaa har undertegnet denne anbefaling, der gaar ud paa at erklære, at den Fremstilling, som gives i hans Andragende, og som jeg her har tilladt mig at fremstille mundtlig, i alle Maader er fuld Sandhed. De udtale, at det er deres Overbevisning, at den Forringelse. Ejendommen lider ved Flytningen af Ledet og Afstaaelsen af Jorden, kan anslaaes til 5,000 Kr. i Handel og Vandel.

Jeg skal ikke gøre mig saa klog, at jeg skulde kunne afgøre, hvilke Tal der er de rigtige, men naar 3 hæderlige Mænd, der have Tillidshverv af den Art blandt deres Medborgere, og som have alle Betingelser for at kunne dømme nogenlunde sikkert og retfærdigt om, hvad Priserne i Handel og Vandel ere paa den paagældende Plads, vurderer, som de her have vurderet, kan jeg ikke nægte, at der forekommer mig at være ikke ringe Føje til at mene, at den Betaling, Manden har faaet, i Virkeligheden er for lille. Jeg skal derfor meget anbefale saavel den højtærede Ordfører som den højtærede Minister at slutte sig til det af mig stillede Ændringsforslag, og det høje Ting at vedtage det.

Jeg tror, det ikke er nogen Nytte til, at jeg udtaler flere Ord ved denne Lejlighed. Sagen forholder sig som her af mig nævnt, og der er ingen Tvivl om, at de opgivne Tal i og for sig ere rigtige. Der er altsaa kun Spørgsmaal om, hvorvidt den Taksationskommission, der lovmæssigt har fastsat Værdierne, kan anses for at have truffet det rigtige. Den kan selvfølgelig anses for at have truffet det juridisk rigtige i det givne Tilfælde, men at det juridisk rigtige i det givne Tilfælde ikke netop er stemmende med det virkelige rigtige, synes jeg, man faar et meget stærkt

Indtryk af ved de Oplysninger, jeg her har givet. Med disse Ord skal jeg anbefale Sagen til velvillig Behandling her i Tinget.

Alfred Christensen: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag om, at det i Betænkningen under Nr. 44 opførte Andragende fra „Aktieselskabet Gammel Mønt“ om delvis Erstatning for Tab, lidte ved Opførelsen af Bygningen Gammel Mønt Nr. 2 og 4, henvises til Ministeren for offentlige Arbejder. Under Behandlingen af Lovforslaget om Udvidelse af Bankgarantien faldt der nogle mandige og modige Ord fra den højtærede Finansminister om, at Staten maatte i visse Tilfælde kunne komme til at hæfte for de Engagementer, Statens Ministre havde indladt sig paa, selv om de var begyndte under Forbehold af senere Sanktion af Lovgivningsmagten, og selv om saadan Sanktion fra Lovgivningsmagten ikke kom til Stede. Da det Forhold, der her foreligger, omend det ikke helt ligner det, der angaar Bankgarantien, dog i nogen Maade kan stilles i Klasse dermed, har jeg dristet mig til at stille det foreliggende Ændringsforslag for atter at bringe denne Sag vedrørende den saakaldte falske Telegrafbygning paa Gammel Mønt i Erindring her i Salen, hvilket for øvrigt baade af mig og andre er gjort flere Gange før.

Denne Sag har en Forhistorie. Den begynder med, at en Del af Københavns dygtigste unge Skuespillere samler sig og søger et Teaterprivilegium hos Justitsminister Alberti, og Justitsminister Alberti giver dem Tilsagn om en saadan Teaterbevilling, naar de kunne fremskaffe et Teater. De henvende sig til et Ingeniørfirma og Konsortium om Opførelse af et Teater, og dette Konsortium, det senere Aktieselskab Gammel Mønt, erklærer sig villigt til at fremskaffe et saadant Teater, naar Skuespillerne kunne skaffe Garanti for, at Lejen for Teatret bliver betalt i 10 Aar. Denne Garanti fremskaffede Skuespillerne paa en saadan Maade, at den ikke fra nogen Side har været underkastet og heller ikke med Føje kan underkastes Angreb. Derpaa henvendte Skuespillerne sig til Justitsminister Alberti og fik af ham Tilsagn om, at Bevillingen skulde være dem sikker nok. I Henhold hertil gik Aktieselskabet i Gang med Foretagendet, købte Grunden paa Gammel Mønt, foretog alle de forberedende Arbejder, hvilket repræ-